

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (Verona, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi wraz z jej załącznikami;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim unieważnia kwestionowaną decyzję i zarządza podział kosztów postępowania przed tą Izbą;
- w rezultacie, utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RIPASSA” (zgłoszenie nr 106 955) dla towarów należących do klasy 33.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Nerona.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Włoski znak towarowy „VINO DI RIPASSO” (zgłoszenie nr 528 778) dla towarów należących do klasy 33.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Unieważnienie kwestionowanej decyzji i przekazanie sprawy do Wydziału Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty: Naruszenie i błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — Eurocool Logistik GmbH przeciwko OHIM — Lenger (EUROCOOL)

(Sprawa T-599/10)

(2011/C 72/37)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eurocool Logistik GmbH (Linz, Austria) (przedstawiciel: adwokat G. Secklehner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Peter Lenger (Weinheim, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 października 2010 r. w sprawie R 451/2010-1 utrzymującej w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 27 stycznia 2010 r. wydaną w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 751 570; oddalenie sprzeciwu i odesłanie sprawy do OHIM w celu kontynuacji postępowania w sprawie rejestracji znaku towarowego a także obciążenie strony pozwanej całością kosztów związanych ze sporem, w tym również kosztów postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „EUROCOOL” dla usług należących do klas 39 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Peter Lenger

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „EUROCOOL LOGISTICS” dla usług należących do klas 35 i 39 oraz używana w krajowym obrocie handlowym w odniesieniu do określonych usług firma „EUROCOOL LOGISTICS”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 63 ust. 2 oraz art. 75 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w postępowaniu w sprawie sprzeciwu skarżąca nie miała możliwości wypowiedzenia się w kwestii uzasadnienia sprzeciwu wniesionego przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą a także naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-4/11)

(2011/C 72/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Export Development Bank of Iran (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 961/2010 w części dotyczącej strony skarżącej;
- orzeczenie, że decyzja 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (UE) 961/2010 w części dotyczącej strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady o umieszczeniu nazwy strony skarżącej w wykazie znajdującym się w załączniku VII do I rozporządzenia Rady (UE) 961/2010
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący braku podstawy prawnej rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007⁽¹⁾ lub jego art. 16 ust. 2 lit. a) i b)
 - W pierwszej części tego zarzutu strona skarżąca twierdzi, że art. 215 TFUE nie może służyć jako podstawa prawna rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ nie przewiduje tego decyzja 2010/413 WPZiB;
 - W drugiej części tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że art. 215 TFUE nie może służyć jako podstawa prawna rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ decyzja 2010/413 WPZiB nie została przyjęta zgodnie z rozdziałem 2 tytułu V TUE. Decyzję tę należy więc uznać za niemającą zastosowania w sprawie.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 961/2010 prawa międzynarodowego w ten sposób, że przepisy te nie wykonują decyzji Rady Bezpieczeństwa i naruszają zasadę nieingerencji ustanowioną w prawie międzynarodowym.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 215 TFUE, w zakresie w jakim procedura umieszczania w wykazie z załącznika VIII stoi w sprzeczności z procedurą opisaną w art. 215 TFUE.

4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa do obrony, prawa do dobrej administracji oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ Rada nie przestrzegając prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną, nie uzasadniła wystarczająco swoich decyzji oraz nie udostępniła jej akt sprawy.

5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

— W pierwszej kolejności strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone decyzje są niewłaściwe, ponieważ zamrożenie funduszy i innych zasobów, którymi zarządza skarżąca, sprowadza się do zamrożenia funduszy i innych środków, którymi nie może ona swobodnie dysponować i należą do jej klientów.

— Następnie strona skarżąca wskazuje, że nałożona na nią sankcja jest nieproporcjonalna do zarzucanych jej czynów oraz że została zastosowana w oparciu o dawne i niepotwierdzone fakty.

6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa do poszanowania własności, ponieważ ograniczenie jej prawa własności jest nieproporcjonalne w zakresie w jakim jej prawo do obrony nie było w trakcie postępowania przestrzegane.

7) Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, polegającego na ukaraniu strony skarżącej bez udowodnienia, że świadomie i umyślnie uczestniczyła w działaniach, których celem lub skutkiem było obejście środków ograniczających.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-5/11)

(2011/C 72/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Export Development Bank of Iran (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej